

Végh Tamás

Kertek az aknamezőkön

*„Nyugtasd a gazdagok riadt
Kis lelkét- lesz majd kegyelem.
Forrást kutat, nem vért itat
A szabadság s a szerelem.”
(József Attila)*

I.

És a vásott szegénylegények,
Félelmek konok béresei,
Sziklákat hordanak puszta kézzel,
Földet planíroznak üveg simára,
Műremek kerteket teremtenek
A semmiből, idegenből iderebbent,
Ártatlan arcú, ábrándos lelkű
Gazdagoknak, árnyékléptű,
Fonál-gyökerű milliomosoknak,
Akik minőségibb életet, könnyedén
Terveznek maguknak. Számukra hihető,
Hogy minden anyag, s erő megvehető,
S mindig akad elég, urizáló kivitelező,
S az időszerűtlen álom-cél, elérhető.

II.

És a vásott szegénylegények,
A tudás és a munka szent örültjei,
Az öntudat futóbolondjai,
Mindig a sáros földig, mindig
Az átkozott anyagra hajolnak,
Az adott feladatra figyelnek,
S nem néznek súlyomszárnyú
Felhőkre fel, sem arra, ki mellettük,
Éhségtől szédülten, kimerült idegekkel
Küzd szerszámmal, idegbeteg széllal,
Családdal, szociális érzéketlenséggel,
Ellehetetlenüléssel, félelmekkel.
Azt hiszik – mert így kényelmesebb –,
Hogy most, ma még csak ennyit lehet,
Tovább nem enged az öreg melósbecsület,
S hogy van, aki mindent megtehet
S csak nevet mindenben, mert *ezeknek*,
Napra nap, úgyis egyre megy,
Csak olcsó szeszekre teljen este,
Ha megáll a szekér kátyúba döccenve,
S a napi robot végre véget ér.

III.

Holnapi éveik telnek el így,
Hogy minden télen, minden nyáron,
Betonnal, malterrel, földdel, sittel telt
Taligákat tologálnak, s a betonkeverő
Mellett veri le lábukról őket az álom,
Melyet újra csak mások álmodnak
Meg helyettük. Új Michelangelók
Új széklábakat faragnak, s mindig,
Mindenütt, ugyanaz az elvetemült
Tizenkét Kőműves Kelemen
Falaz be újabbnál újabb hamvakat,
Tereli a csordát, lesi a tulajt,
Várja a feladatokat, kinek még
Érdeke a munka, míg a többieknek
Csak a modern rabszolgasors kínja
Adatott, a kétes jövődőlnek zálogul.

IV.

Igen, a többiek... itt élnek ők is,
Itt élünk mi is – hontalan árván –,
Ebben a vakolatlan ház-hazában.
Emberhez méltatlan, láva-sűrű gondban,
Korszellem-lotyótól felszarvazottan,
Képmutatásba szédülten, sosem fogyó
Zsíros kenyéren tengve-tántorogva,
Rongyos életünk ingünkön elmaszátolva.
Kérges tenyerünkön kés nyoma setétlik,
S bőrünk alá hajlik a végét járó, húsunkba
Görbülő idő. Forráskereső évek jönnek.
Ablakokba hullt kalapácsok szabják meg
Ezután az aktuális rendet, a Bánkokra váró
Tiborcok földjén. Hínárba, tegnapi sárba
Fojtott generációk jajszava mordul az éjbe,
S indigókék arcaikon hullámszik a tajték.
Érvirág-zendülés szakad át a bőrön,
Élesítetnek az aknák a virágos mezőkön.

Bangó Miklós: Faragott fejfák (tusrajz)